

Thuis in het Duincafé

Debbie Johnson bij Boekerij:

Zomer in het Duincafé
Kerstmis in het Duincafé
Thuis in het Duincafé

www.boekerij.nl

Debbie Johnson

Thuis in het Duincafé

Als Zoë het Duincafé binnenstapt, weet ze nog niet dat
die beslissing alles zal veranderen

ISBN 978-90-225-9053-9
ISBN 978-94-023-1517-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Coming Home tot he Comfort Food Café*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 Debbie Johnson
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is voor Helen Shaw –
de Geweldigste van alle Roodharigen!

DEEL 1
'Rebel Rebel'

1

Lieve Zoë,

Ik weet niet waarom ik dit schrijf – een plotselinge aanval van zwartgalligheid, denk ik. Het is een van de onverwachte bijwerkingen van het moederschap waar niemand je voor waarschuwt: hoe je verbeelding zich als een terriër in je kan vastbijten, je geest je als een lappenpop door elkaar rammelt en je achterlaat als een zieltogend hoopje paranoia.

Om de een of andere reden begon ik me vanavond zorgen te maken over wat er met Martha zou gebeuren als ik er niet meer ben. Nou ja, ik zeg wel ‘om de een of andere reden’, maar eigenlijk weet ik precies wat de reden was. Prinses Di. Ik was nog laat op om wat schoolwerk na te kijken en werd meegezogen in een documentaire – tien jaar na haar dood en wat er allemaal gebeurd was en zo.

Waarschijnlijk kwam het door de jongens op de begrafenis – kleine William en Harry, die heel dapper en volwassen probeerden te zijn maar eruitzagen als kleine verloren zielen die zich afvroegen waar hun moeder was. Het enige waaraan ik kon denken was dat ik ze een dikke knuffel wilde geven. Ik ben niet bepaald een fan van het koningshuis, maar dit heeft niets te maken met geld of klasse, hè? Het verlies van je moeder – een moeder die zielsveel van je houdt, zoals Diana duidelijk van haar kinderen hield – is vreselijk.

Daardoor, in combinatie met wijn en het late uur, raakte ik

nogal van slag. Je had me moeten zien, lieverd – ik was een grote hoop betraande pulp, terwijl ik me vastklampte aan een kussen en trilde van verdriet om een vrouw die ik nooit heb ontmoet en haar kleine moederloze jongens. Weirdo.

Daarna lag ik urenlang wakker en dacht ik aan alles. Aan jou, aan Martha, aan welke muziek op mijn begrafenis te horen moet zijn. Ik heb geen beslissing genomen. Ik weet dat het iets waardigs moet zijn maar, nou ja, wij zijn niet zo waardig, hè, jij en ik? Nooit geweest. Ik stel me steeds voor dat het iets belachelijks wordt, zoals de Vengaboys en dat iedereen op ‘Boom Boom Boom Boom!’ danst terwijl de kist naar buiten wordt gedragen. Of misschien iets van Pulp, zodat jullie op ‘Disco 2000’ kunnen dansen, met alle pasjes erbij.

Nou ja. Uiteindelijk besloot ik op te staan en dit te schrijven. Morgen stop ik het bij wat andere documenten en dan ga ik naar een notaris om een testament op te stellen. Niet met plezier, maar ik denk dat het me rust zal geven. Het is iets wat je als verantwoordelijke volwassene moet doen. En hoewel ik dat eigenlijk niet ben, moet het gedaan worden.

Het belangrijkste is natuurlijk Martha. Haar vader zit aan de andere kant van de wereld en ze heeft hem nooit ontmoet. Mijn ouders zijn bekrompen controlfreaks. De enige persoon die van haar houdt en haar net zo goed kent als ik ben jij, Zoë. Ik weet niet of je iemand je kind kunt nalaten in je testament, zoals je met een antieke ring of een verzameling eerste edities van Charles Dickens kunt doen. Dat zal ik moeten vragen, denk ik.

Wat het antwoord ook zal zijn, ik weet in mijn hart – mijn verpletterde hart, huilend om William en Harry – dat ze bij jou moet zijn. Jij bent haar tweede moeder. Ik weet dat je haar door alles heen zult krijgen, net zoals jij en ik elkaar door onze krankzinnige jeugd heen hebben gekregen. Niets was perfect, maar doordat we elkaar hadden, hebben we het overleefd. Je kunt het-

zelfde voor haar doen. Ik weet dat je het kunt.

Hopelijk zul je deze brief nooit lezen, Zoë. Hopelijk blijf ik op deze aardkloot totdat we allebei honderd zijn. Dan gaan we met ons kunstgebit in naar optredens van chippendales en slaan we gin achterover in ons verzorgingshuis. Hopelijk kunnen we erom lachen dat we Martha in verlegenheid brengen en denken we terug aan de tijd dat we ons nog konden herinneren welke dag van de week het was.

Maar... voor alle zekerheid... wilde ik dit schrijven. Ik wil je vertellen dat ik van je hou, en dat je meer familie voor me bent dan mijn eigen familie ooit is geweest. En dat ik wil dat je er voor Martha bent, in het ergste geval. Als ik omkom bij een auto-ongeluk of uit een achtbaanwagentje val, of wat dan ook. Ik weet dat de gedachte je zal beangstigen, en ja, ik weet dat het je zelfs is gelukt die zogenaamd onsterfelijke cactus te doden die we die keer op vakantie in Ibiza kochten. Ik weet dat je niet kunt koken, rijdt als een halvegare, sokken draagt die niet bij elkaar passen, drie keer per dag je sleutels kwijtraakt en zo lang wacht met het borstelen van je haar dat de dreadlocks als vanzelf ontstaan.

Dat weet ik allemaal, maar ik weet ook dat je, wanneer het erop aankomt, alles hebt wat nodig is om voor een kind te zorgen – omdat je net zo veel van haar houdt als ik. Je zult niet proberen haar te veranderen tot iemand die ze niet is of proberen haar in een keurslijf te persen. Je zult van haar houden, ongeacht hoe rommelig haar kamer is. Dat is echt veel belangrijker dan bij elkaar passende sokken, dus geloof me als ik zeg dat ik weet dat je dit kunt.

Hoe dan ook, ik ben nu behoorlijk uitgeput, dus ik neem een slaappilletje en doe alsof het absint is. Dan kruip ik terug in bed en hoop er het beste van. Morgen heeft Martha een klassenbijeenkomst en speelt zij een ninjavis. Vraag me niet waarom. Ik

moet fris en fruitig zijn en doen alsof ik net zo geniet van het optreden van de andere kinderen als van het hare (wat een leugen is die je als ouder moet vertellen, want in werkelijkheid wacht je gewoon tot je eigen magische superster verschijnt).

Goed, ik wil een paar dingen noemen, ook al weet ik dat ze willekeurig zijn. Haar lievelingseten is een vissticksandwich, de visstick geplet op zacht witbrood met boter. Je moet het brood echt samenknijpen, zo hard dat je duimafdrukken achterlaat.

Haar favoriete tv-programma is nog steeds *SpongeBob*, maar stiekem houdt ze ook van *In de Droomtuin*, ook al vindt ze het een beetje kinderachtig. Ze verkleedt zich graag als Stephanie uit *Lazy Town* en zal proberen met de roze pruik op naar bed te gaan als je dat toelaat. Niet doen: dan krijgt ze vreselijke klitten in haar haar en moet je aan de slag met de No More Tears-shampoo. En mijn ervaring is dat dat spul zijn naam geen eer aan doet.

Als ze niet kan slapen luistert ze graag naar een cd met verhalen over pratende hamsters waarbij ze snel wegdoezelt. Haar lievelingsoutfit is momenteel haar Shaun het Schaap-pyjama, die ze zelfs overdag graag draagt. Ik heb daar geen probleem mee en weet dat jij dat ook niet zult hebben.

Als ze van slag is over wat dan ook, probeer dan het titellied van *Pieter Post* hardop te zingen. Je moet het met verve doen, anders overtuig je haar niet. Als je dat doet, zelfs als ze boos is, zingt ze op een gegeven moment vanzelf mee. En voor je het weet heeft ze meer aandacht voor woorden die rijmen op 'verdient de kost' dan voor wat haar dwarszit. Ook al kijkt ze het programma niet meer, het is alsof het in haar DNA zit en het maakt haar rustig, ongeacht wat er verder nog aan de hand is.

En na deze behulpzame opmerkingen neem ik afscheid. Ja, ik weet het, ik ben gek. Maar goed, dat ben ik altijd al geweest. Arme prinses Di.

Niet vergeten: het titellied van *Pieter Post*. Hardop, en met verve. Dat geneest alle kwalen.

Ik hou heel veel van je,

Kate xxx

Ik lees de brief voor wat als de miljoenste keer voelt en vouw hem dicht op de bestaande vouwen. Het papier begint dun en smoezelig te worden, dus daar moet ik eigenlijk iets aan doen. Ik zou het kunnen laten lamineren of wat dan ook om de dierbare woorden, het dierbare handschrift, de dierbare verbinding tussen mijn inmiddels overleden vriendin en mij te behouden.

Het belangrijkste dat ons verbindt is me al net zo dierbaar. Nou ja, het meest dierbaar natuurlijk, aangezien ze een mens is en geen vel papier. Maar ze is lang niet zo makkelijk te beschermen. Ik kijk naar Martha, die in een hoopje op de vloer van de woonkamer ligt, onder het braaksel, en vraag me af of ik haar misschien ook kan laten lamineren. Het zou in elk geval minder wasgoed opleveren.

De brief is jaren geleden geschreven, maar het voelt als eeuwen. In de tijd dat Martha een zorgeloze, superinnemende kleine meid was. Vroeger zette ze haar Stephanie-pruik op en dan deed ik alsof ik Sportacus was. We aten samen mandarijntjes en likten het sap van onze vingers alsof het godennectar was.

Nu is Martha zestien. Al zou ik haar in een badkuip vol No More Tears-shampoo laten marineren, dat zou niet helpen. Waarschijnlijk zou ze het spul gewoon opdrinken in de hoop een nieuwe manier te vinden om high te worden. Martha woont nu in een heel ander soort Crazy Town.

Ik ook. Ik woon in een Crazy Town zonder Kate. Zonder mijn beste vriendin. Zonder de persoon die me jarenlang geestelijk gezond heeft gehouden. Mijn schouder om op uit te huilen, mijn vertrouweling, mijn soulmate. Geen van ons beiden is

ooit getrouwd of heeft zelfs maar een serieuze relatie gehad. Deels omdat niemand ooit kon evenaren wat wij hadden, denk ik. We waren vanaf ons zesde vriendinnen, in goede en slechte tijden. En onafscheidelijk, wat haar ouders ook deden om de ongezonde vriendschap te ontmoedigen van hun prinsesje met het pleegkind uit de volksbuurt, die ze beschouwden als maar één stap verwijderd van de hel.

Martha kreunt, en ik kniel naast haar neer. Ik ben er inmiddels bedreven in te zorgen dat haar luchtwegen vrij zijn en weet hoe ik haar in de stabiele zijligging moet leggen, voor het geval dat ze net als Janis Joplin in haar eigen braaksel stikt.

Haar zwartgeverfde haar plakt korstig tegen haar bleke wangen en haar huid vertoont paarse vlekken, waarschijnlijk van een of ander zwartebessenmixdrankje. Ze heeft een ringetje als neuspiercing en nog meer ringen in haar oren. Winged eyeliner die er uren eerder nog cool had uitgezien, een beetje zoals een Tim Burton-versie van Batgirl, is nu uitgelopen tot onder haar ogen, en ze ziet eruit als een lijk. Ze draagt een opzettelijk geladderde zwarte netpanty, een zwarte denim minirok die nu tot aan haar billen omhoog is geschoven en een Nirvana-T-shirt. Op de voorkant staat een smiley, en op de achterkant FLOWER SNIF-FIN, KITTY PETTIN, BABY KISSIN, CORPORATE ROCK WHO-RES.

Op een van haar armen zie ik woorden geschreven staan. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om ze te kunnen lezen: Fuk You. Ik hoop dat het viltstift is en geen tatoeage, vooral omdat het niet eens goed gespeld is.

Haar magere benen liggen nog op de bank. Ze heeft een van haar Dr. Martens-laarzen nog aan en de andere half uit. Ik neem aan dat ze binnen is gekomen, heeft geprobeerd op de bank te gaan zitten om zich klaar te maken om te gaan slapen, en vervolgens overweldigd is door de enorme hoeveelheid alcohol die ze

vanavond waarschijnlijk heeft gedronken. Mogelijk ook door wat drugs – in mijn tijd zou dat ecstasy of speed zijn geweest. In haar tijd hebben ze allerlei mooie namen, waardoor ze klinken als schattige schoolmeisjes uit Japanse animeboeken.

Ik veeg een lange streng plakkerig haar uit haar gezicht. Haar ogen schieten open en staren me aan als iets uit een Hammer Horror-film – helder, diepbruin. Nog niet zo lang geleden sprankelden ze van humor en pure, onbedwingbare levensvreugde. Nu stellen ze alleen vast dat ik het ben die over haar heen hangt, niet de persoon die ze zou willen zien, en worden ze dof van teleurstelling.

Ze sluit haar ogen weer en dan druppelen er dikke tranen uit haar ooghoeken. Ze vermengen zich met de eyeliner, rollen zijwaarts en vormen zo een vuile streep.

Ik mompel wat geluiden die troostend moeten klinken, ook al weet ik niet of ik ze zelf wel geloof.

Ik denk weer aan die brief. Aan het advies van Kate, de vrouw van wie we allebei zielsveel hielden. O-zo-lang geleden geschreven, en ze lijken nu o-zo-verkeerd. Ik kan dit niet. Martha zinkt weg, verdwijnt onder een lawine van verdriet en slechte levenskeuzes, en ik weet niet hoe ik haar moet redden. Ik weet niet hoe ik mezelf moet redden.

Ik leun naar achteren en begin het titelliedje van *Pieter Post* te neuriën. Ik zing het niet met verve, dat kan ik niet meer opbrengen. Bovendien vermoed ik dat als er nu echt een poes in de kamer zou zijn, Martha die zou offeren aan Satan.

Er moet iets veranderen. Er moet iets gebeuren voordat alles verloren gaat. Voordat ik mijn beste vriendin zodanig teleurstel dat ik het mezelf nooit zal kunnen vergeven.

2

De volgende ochtend word ik wakker met hoofdpijn én een plan. Een plan om onze levens te veranderen.

De hoofdpijn is voorspelbaar en begrijpelijk. Toen Martha in de vroege uurtjes naar binnen wankelde, had ik in bed gelegen, al had ik niet echt geslapen.

Vroeger was ik kampioen slapen. Ik had een weinig veeleisende baan in een boekwinkel, woonde in een klein appartement tegenover Kate en Martha en verdiende genoeg om mijn hypotheek te kunnen betalen, altijd Ben & Jerry's in huis te hebben en geld opzij te leggen. Ik vermeed elke vorm van stress, emotioneel, fysiek of anderszins.

Ik had gebroken met mijn giftige verleden en leidde een kalm bestaan. Andere mensen zouden het misschien weinig ambitieus en saai gevonden hebben, maar ik niet. In mijn vroege jaren had ik meer dan genoeg opwinding gehad, en ik was gelukkiger zonder.

Ik vond mezelf erg slim – omdat ik zo'n bescheiden leventje had gecreëerd. Plaatsvervangend moederschap. Geen relaties of verplichtingen die ik niet aankon. Alles puur en simpel, zoals de All Saints zongen, en dat beviel me goed. Het meest stressvolle dat ik in jaren had meegemaakt was het barsten van een pot kant-en-klare noedelsoep, waardoor mijn keukenaanrecht onder de kip en de champignons had gezeten. Op mijn achtendertigste had ik mijn eigen persoonlijke nirwana bereikt: stabiliteit.

Met als gevolg dat slaap en ik de beste vrienden waren. Elke ochtend werd ik uitgerust en met een glimlach wakker, en verheugde ik me erop naar mijn werk te fietsen en niets uitdagenders te doen dan extra paperbacks van de recentste Dan Brown-thriller te bestellen en mijn drie klanten per dag over te halen een boek van een plaatselijke auteur te kopen.

Tegenwoordig is alles anders. Ik ben onbedoeld moeder geworden, en ik ben er waardeloos in. Ik mis Kate en slaag er niet in om goed voor Martha te zorgen. Het grootste deel van mijn wakende tijd wil ik het liefst slapen, en het grootste deel van mijn slapende tijd ben ik half wakker. Mijn oren zijn voortdurend gespist om te horen of Martha thuiskomt of juist het huis uit glipt, of brandsticht in de keuken.

Het is nu ruim zes maanden geleden dat Kate overleed. En tien maanden geleden dat ze die knobbel vond. Toen ze met de chemo begon, ben ik parttime bij haar ingetrokken, en na haar dood fulltime.

Met zestien voelt Martha zich misschien al heel volwassen – zo voelde ik me tenminste op die leeftijd – maar ze zit aan me vast, of ze wil of niet. En ik zit vast aan een permanent slaapgebrek en sleep me als een zombie de dagen door.

Martha is een zestienjarig meisje met erg uitgesproken ideeën over hoe ze haar leven wil leiden. Ze is – diplomatiek gezegd – altijd ‘eigenwijs’ geweest, een eigenschap die Kate en ik toejuichten, maar die voor Barbara, Kates moeder, gelijkstond aan lepra.

Maar Barbara is, in alle eerlijkheid, altijd enorm bekrompen geweest. Ze maakte zich altijd druk over wat iedereen zou ‘vinden’: de burens, de pastoor, het schoolhoofd, vreemden op straat, willekeurige mensen die ons zouden kunnen zien op Google Earth... Een ieders mening telde voor haar, behalve die van ons. Behalve die van Kate. Wat zij verachtelijk en boosaardig aan Martha vond, vonden wij een goede eigenschap.

We waren trots op onze kleine rebel. ‘In deze wereld moet je als vrouw wel eigenwijs zijn,’ zei Kate altijd, en ik beaamde dat. Dan hieven we onze glazen en lachten om Martha’s streken.

Tegenwoordig is Martha niet zozeer ‘eigenwijs’ als wel ‘een totale nachtmerrie’. Ze straft zichzelf, en mij, en die hele rotwereld – bij voorkeur in het holst van de nacht. Martha is een nachtbraker, en dus ben ik dat tegenwoordig ook.

Gisteravond had ze om elf uur thuis moeten zijn. Rond middernacht was ik gaan bellen. Naar vrienden, naar plekken waar ik dacht dat ze misschien kon uithangen. Naar de politieagente die haar een maand eerder ’s nachts had thuisgebracht en met wie ik contact had gehouden. Ik had zelfs de ouders van sommige van Martha’s vrienden ge-sms’t.

Het komt heus wel goed met haar, hield ik mezelf voor. Mijn ogen brandden, en mijn hoofd barstte van die vertrouwde mengeling van ongerustheid en woede. Nee, het komt niet goed, verbeterde ik mezelf. Ik ging op de rand van het bed zitten en haalde die brief weer tevoorschijn. De brief van Kate, waarin ze me had geschreven dat ik het kon.

Ik was net de alinea aan het lezen over Martha niet in een keurslijf persen, toen ik eindelijk de deur hoorde opengaan en met een klap weer dichtslaan. Ik hoorde laarzen rondstampen, de keukenkraan lopen en hartgrondig gevloek toen ze tegen een meubel opbotste. Pas toen het stil was geworden, stond ik op om beneden te gaan kijken. Op mijn oeroude Crocs en gehuld in een sjofele kamerjas sloop ik de trap af, met Kates brief nog in mijn hand geklemd.

Uiteindelijk was het – natuurlijk – goed met haar gekomen. Tieners zijn zowel angstaanjagend kwetsbaar als verbazingwekkend veerkrachtig. Ik had haar in bed gestopt, wat water laten drinken en achtergelaten met een blikje cola light en een pakje paracetamol op haar nachtkastje. Niet bepaald de moederlijke

zorg waarover je in tijdschriftartikelen leest, maar het was op dat moment het beste wat ik haar te bieden had.

Ik had mezelf beter ook een cola light en paracetamol kunnen geven, dacht ik toen ik vanochtend de keuken in strompelde, doodmoe en met zo'n barstende koppijn dat ik spijt had dat ik zelf geen wodka had gedronken. Dan had ik het tenminste verdiend dat ik me zo beroerd voelde.

Die hoofdpijn is tegenwoordig niets nieuws. Sterker nog, het is mijn onafscheidelijke metgezel bij het aanbreken van elke fantastische nieuwe dag. Maar het plan – Het Plan Om Onze Levens Te Veranderen – is nieuw. Nieuw en drastisch, en hard nodig om Martha tegen zichzelf te beschermen.

Het begon met een droom. Blijkbaar is er een aflevering van *Countryfile* of zoiets in mijn hoofd blijven hangen, want in mijn droom liep ik over oneindige kustpaden langs oneindige kliffen. En keek ik uit over de oneindige zee terwijl ik me oneindig vredig voelde. Daardoor besepte ik dat het een droom was – ik had me in geen tijden zo vredig gevoeld.

Toen ik wakker werd probeerde ik het gevoel vast te houden. Zoals je doet met fijne dromen: omdat je net intiem werd met Daniel Craig en een bus slagroom, en het vervolg niet wilt missen, of omdat je net als een vogel door de lucht vloog.

Dit was ook zo'n droom. Ik wilde dat vredige gevoel meenemen in de realiteit. In mijn dag. In mijn hele leven, en dat van Martha. Meer dan wat dan ook hadden we allebei een gevoel van vrede nodig – en zij misschien ook een verblijf in een alcoholvrije kluis.

Het ging slechter en slechter. Slechter dan het ooit was geweest, en ik had heel wat vergelijkingsmateriaal. Ik heb niet bepaald een idyllische jeugd gehad. Ik ging van het ene pleeggezin naar het andere, had ouders die om de haverklap in de gevangenis zaten en was psychisch labiel. Ik heb een wild leven geleid en

heb veel gestoorde dingen gedaan. Dingen die Martha nu ook deed – om dezelfde redenen. Pijn, eenzaamheid en woede. Het gevoel dat de wereld niets om je geeft – waarom zou jij dan iets om de wereld geven?

Maar toen ik Martha's leeftijd had, had ik Kate. Dat was een wezenlijk verschil. Ik overdrijf niet als ik zeg dat onze vriendschap me heeft gered. Waar anderen me veroordeelden – het sjofele meisje met haar grote mond en arrogante houding, dat iedereen afwees uit zelfbescherming – deed zij dat niet. Ik maakte het mensen niet makkelijk om me aardig te vinden, dat zie ik nu wel – ik was lichtgeraakt en hard en trots op mijn 'iedereen-kan-doodvallen'-houding. Maar Kate keek daar dwars doorheen. Ze was magisch.

Maar nu had ik Kate niet meer – en Martha ook niet. Geen wonder dat we allebei dreigden te ontsporen en overal een puinhoop van maakten. We waren zo afhankelijk van Kate geweest. In Martha's geval was dat vanzelfsprekend, in het mijne wat minder.

Kate had me de zorg voor haar dochter toevertrouwd. En ja, ik kon Martha af en toe wel wurgen, maar zou ik me anders hebben gedragen als ik Kate niet had gehad? Nee, dat denk ik niet.

Ik moest de touwtjes in handen nemen en ons de rust bezorgen die we nodig hadden, en snel ook, voordat een van ons instortte – en dat kon ik net zo goed zijn als zij. Zij laat piercings zetten en luistert naar deathmetal, maar ik sta net zo goed aan de rand van de afgrond. Als het alleen om mij ging, zou dat niet uitmaken, maar het gaat niet om mij. Het gaat om dat lieve kleine meisje dat zo dol was op SpongeBob en een Stephaniepruik droeg, en dat zo veel vreugde in ons leven bracht. Ik moet haar redden.

En nu, na mijn droom, weet ik hoe ik dat misschien kan bereiken: we gaan verhuizen. We gaan onze spullen pakken en een

plek zoeken om bij te komen en te herstellen. Een plek waar we niet omringd zijn door spoken uit het verleden en herinneringen aan ons verlies, en waar het niet stikt van de nachtclubs die tieners met valse ID-bewijzen gewoon binnenlaten. Een plek met oneindige kliffen, oneindige zee en oneindige vredigheid. Een plek die ons de troost biedt die we zo hard nodig hebben maar die we elkaar niet lijken te kunnen geven.

Ze zal het niet leuk vinden, denk ik, terwijl ik een ibuprofen neem en naar mijn laptop loop. Uiteraard niet. Maar ze vindt sowieso niets leuk – dus ik heb niets te verliezen.

3

Ik pak een fles water uit de koelkast en wanneer de deur dichtgaat zie ik – voor de miljoenste keer – de foto die is vastgeklemd onder de bonte *I ♥ Bristol*-magneet.

Het is een foto van Kate, Martha en mij. Gemaakt op vakantie in Dorset, misschien drie jaar eerder – slechts drie jaar, maar in een andere werkelijkheid. Zoals gewoonlijk gaat het grootste deel van mijn gezicht schuil achter een gigantische bos krullend rood haar. Kate staat in het midden, blond, mooi en vol levenslust. Martha drukt zich tegen haar zij aan.

Met haar vingers maakt ze het klassieke Black Sabbath-rock-teken, al ziet het er niet opstandig uit, alleen grappig. Haar haar had nog zijn natuurlijke kleur – donkerblond – en haar ogen schitterden van blijdschap. We vormden misschien een vreemd gezin, maar een gezin waren we, en nu is het mijn taak om dat zo te houden. Dat wil ik weer voelen: het simpele gevoel van vrijheid, dat Martha de onschuld en veiligheid herontdekt die haar door de dood van haar moeder zijn ontnomen.

Dorset. Het zou perfect kunnen zijn. Niet te ver weg qua kilometers, en toch een ander universum. Ik sleep me naar de laptop en begin aan mijn zoektocht.

Binnen een paar minuten is het lot – of Google, zoals sommige mensen het per se willen noemen – tussenbeide gekomen. Ik zoek naar huurwoningen en voel me meteen aangetrokken tot één zoekresultaat. ‘Verblijf bij ons in het zonnige Dorset’ staat er,

‘waar het leven eenvoudig is en je je zorgen achter je kunt laten.’

Wauw. Dat zou mooi zijn. Ik klik door en zie een mooi vakantiehuizencomplex genaamd The Rockery bij het plaatsje Budbury. Het ziet er idyllisch uit, en binnen enkele minuten ga ik helemaal op in de fantasie dat we daar allebei zijn, zonder onze zorgen. Ik ga zo op in de verbeelding van dit nieuwe leven dat ik Martha niet eens de kamer in hoor komen.

‘Waar is die zooi verdomme?’ zegt ze, zo plotseling dat ik opschrik en mijn glas omstoot. De hele tafel ligt vol water. Ik begin ook te vloeken, op een heel volwassen manier, en spring als een gek in het rond met de laptop in de lucht, zodat hij niet nat wordt.

Grijnzend leunt Martha achteruit tegen de gootsteen terwijl ik een enorme prop van keukenpapier maak en het water probeer op te deppen. Even overweeg ik haar een klap in het gezicht te geven, zoals ik dat de meeste ochtenden overweeg, maar ik praat het mezelf uit het hoofd.

Ze pelt een banaan en neemt een hap. Ondertussen kijkt ze naar mijn inspanningen alsof ik een of andere performancekunstenaar ben.

‘Bedankt voor je hulp,’ zeg ik wanneer ik eindelijk alles heb schoongeveegd. Mijn vingers zitten nu onder een drassige brij van keukenpapier.

‘Graag gedaan,’ antwoordt ze nonchalant. Ze gooit de bananenschil naar de afvalbak maar mist. De schil valt op de vloer waar hij, gezien haar tienerangst en mijn superieure huishoudelijke vaardigheden, wel eens voorgoed zou kunnen blijven liggen.

Ik ga weer zitten en tuur met tot spleetjes geknepen ogen door het zonlicht heen naar haar gezicht. Het is de derde week van augustus, en het is nog steeds mooi helder weer. De keuken biedt uitzicht op onze kleine patiotuin, en het licht valt in helder

gouden banen op Martha, als tijgerstrepen. Ik zie dat ze in elk geval heeft gedoucht, de zombiefilmmake-up van gisteravond is verdwenen en haar haar hangt nat en schoon over haar schouders. Ze draagt een oude Glastonbury-hoodie die van Kate is geweest, waardoor mijn houding onmiddellijk verzacht.

Ik breng mezelf in herinnering, zoals ik verschillende keren per dag lijkt te moeten doen, dat ze nog maar een kind is. Een kind dat haar moeder mist. Een kind van wie ik hou. Ik was erbij toen ze werd geboren, schreeuwend en bloederig, en ik was erbij toen haar moeder stierf. En ik ben nog steeds hier, waar ik hoor te zijn.

‘Dit,’ zeg ik, wijzend naar het scherm, ‘is een plaats die Budbury heet. In Dorset. Ik dacht dat we er misschien... naartoe konden gaan.’

Ik laat de woorden achteloos naar buiten zweven maar hou mijn adem in, wachtend op haar reactie. Er zit een enorme strijd aan te komen, en die ben ik van plan te winnen.

‘Wat, voor een vakantie of zo?’ vraagt ze. Met een van afschuw verwrongen gezicht bekijkt ze de foto’s. Budbury ligt aan de Jura-kust, vlak bij de grens met Devon, en is een plaatje. Het is een klein dorp met een dorps huis, winkels en zelfs een dierenbegraafplaats. Er zijn een paar pubs en een prachtig uitzienend café aan de rand van de kliftoppen, en op slechts een paar kilometer afstand ligt een middelbare school. Dat is een belangrijke factor, die school.

Gisteren kregen we allebei een brief van haar oude school waarin ze ons ‘helaas moesten’ meedelen dat de vakken die ze wilde volgen nu volgeboekt waren. Ik vermoed dat dat niet waar is. Ze willen haar gewoon niet terug hebben. Ik ben boos namens haar, al begrijp ik het wel. Ze heeft dit jaar voor heel veel problemen gezorgd, en ik heb voor mijn gevoel uren doorgebracht tegenover het schoolhoofd achter haar bureau, wiebelend